Nadal - Sagrada Familia

Per Administrador el dg., 28/12/2014 - 09:00

Sir 3,2-6.12-14
Col 2,12-21
Lc 2,22-40

La festa de la Sagrada Família pensem, en general, que ens parlarà dels infants, de **la família com a espai per afavorir el creixement** dels petits en tots els seus àmbits com a persones. I és veritat: d'això ens parla, sí.. Cal que recordem sempre que **la família és escola de vida, escola del cor**. És allà on s'aprèn de primera mà el compromís, la fidelitat, el recolzament en els moments difícils. S'aprèn en família també a gestionar els conflictes, la convivència, la malaltia, el creixement i l'envelliment... I les mares i pares tenen un paper molt rellevant en aquesta dimensió de la família com a lloc natural i privilegiat per afavorir el creixement harmònic dels infants. Això és evident. Però avui ens podem fixar, a partir de les lectures, en el paper no només dels pares i dels fills, sinó també **dels avis, de la gent gran**. I ho farem veient tres perspectives dels avis i àvies:

- el seu paper com a font de saviesa de la vida,
- el seu paper com a transmissors de la fe,
- i el paper de les famílies amb els avis/es: quin tracte i atenció els donem en les nostres famílies i la nostra societat?

1- els avis com **a font de saviesa de la vida**: en l'Evangeli veiem com a protagonistes a dues persones grans, molt grans en aquell moment, Simeó i Anna. Del primer es diu que era un home '**just** i **pietós**, que **esperava**...' Tres característiques que van moldejar aquesta persona. Tres característiques que també ens poden ajudar a moldejar la nostra vida: a. ser una **persona justa** vol dir ser una persona que porta els seus afers amb coherència, amb honestedat, amb atenció als més pobres, segons un esperit no només de caritat sinó de justícia, que exigeix més... Em puc preguntar: jo, sóc una persona justa? Sóc una persona honesta amb els meus afers, amb els diners i els béns que gestiono? Busco també la justicia en tot el que faig, tinc en compte els darrers, els més necessitats, les víctimes de la injustícia? Els meus criteris sobre el que tinc, desitjo i adquireixo, tenen en compte el bé comú, el destí universal dels béns? Tot el que sóc i posseeixo, respon a una certa funció social de servei als altres, especialment als més necessitats? O només em miro a mi mateix, sóc una persona auto-referencial? b. ser una **persona pietosa** vol dir ser una persona per a qui Déu és significatiu en la pròpia vida, algú que cerca constantment la comunicació afectuosa amb el Senyor de les nostres vides. Em puc preguntar si jo també tinc Déu present en la meva vida, si trobo espais per estar a soles, en afectuosa presència amb Ell, o bé si de tant en tant, al llarg del meu dia a dia, me'n recordo d'aixecar la meva mirada per una breu presa de consciència de la presència amorosa de Déu, i si li faig alguna petita però càlida 'salutació'... (és el que es deia clàssicament 'dir jaculatòries'...) Em puc preguntar, en definitiva, si Déu si m'inspira en la meva vida, si Ell és realment significatiu en la meva vida. c. finalment, ser una **persona 'que espera'** vol dir ser persona que confia, que creu, que en els moments de tempesta vital o de desànim, és capaç d'aixecar la mirada i no baixar els braços, sino confiar, esperar, perseverar, estimar en la fidelitat. 2- a part d'aquest paper d'ensenyar-nos les coses importants de la vida, els camins de vida, els avis tenen un paper molt important com a **mestres i transmissors de la fe** als petits. En efecte, sense menystenir el paper dels pares i mares en la transmissió de la fe i de la relació cordial amb el Senyor Jesús, els avis, i les àvies molt sovint de manera especial, hi juguen un paper fonamental. Els avis i les àvies tenen una relació molt especial amb els néts i netes: els acompanyen sense la responsabilitat primera que tenen els pares. La seva presència té un component de gratuïtat que fa que la relació sigui molt afectuosa, gratuïta, entranyable. Molts avis/àvies diuen que els néts són un regal per a ells, ja que arriben com una sorpresa que els alegra molt el cor, sense que ells ho esperessin ni fessin res en concret per tenir-los. Els néts/les nétes, són un gran regal pels avis... i ells són una figura entranyable i delicada pels petits. I és bonic veure com tan sovint els avis i àvies aglutinen la família, provoquen en molts casos reunions familiars a vegades regulars... I molts avis, moltes àvies, es van trobant regularment amb els néts/es al llarg de la seva infància i adolescència... I quantes vegades les àvies, els avis, ensenyen les primeres pregàries als petits, a vegades fins i tot una mica d'amagat, si la fe no és molt explícita en la família...! Penso que avui és un dia molt especialment indicat per a que l'Església agraeixi el paper discret però ferm i ple d'afecte, dels avis i àvies. Avui és un dia perquè valorem aquest paper tan important i entranyable dels avis i les àvies. Com Simeó, com Anna filla de Fanuel, les àvies i els avis veuen més a fons, s'alegren i assenyalen el millor que tenen, com a potencialitat, els petits de la família. Com Simeó, com Anna, les àvies i avis sovint són aquella presència en l'Església fidel, del dia a dia silenciós i sense protagonismes, vivint l'Eucaristia, la pregària, i sovint el servei humil. Avui és un dia perquè tots aplaudim des del cor el paper tan important i bonic dels avis i àvies en l'Església i en la família. 3- finalment, podem examinar avui **el nostre tracte als avis** com a indicadors de la nostra qualitat humana. Ja ho diu la primera lectura d'avui, "fill meu, acull el teu pare en la vellesa, no l'abandonis mentre visqui... sigues compassiu, no el menyspreïs quan et veus en plena força..." Paraules ben provocatives per a nosaltres, per a les nostres famílies, per la nostra societat. De vegades els africans que arriben a casa nostra, que tan sovint volem tenir 'a distància', ens diuen que els estranya com tenim 'aparcats' i ignorem els nostres grans, com els valorem tan poc, com sembla que 'molesten' en una societat que vol que siguem consumidors/productors, i si no som ni una cosa ni l'altre, sembla que no tinguem valor... Així doncs, ens podem preguntar avui: com tractem les persones grans de la nostra família? Com ens preocupem d'elles? Com les apreciem i les acompanyem en aquesta etapa de la vida tan difícil de la pèrdua de facultats, de la pèrdua de salut, de la pèrdua de possibilitats a fer? Penso que avui, aquesta celebració, ens pot ajudar a veure com anem nosaltres de justícia, de pietat i d'esperança, i a valorar i cuidar el paper de les persones grans en les nostres famílies. Que tot això ens ajudi a ser més humans i per això millors cristians. Que el bon Senyor ens ajudi a viure la família com el que és: Església domèstica que permet viure i créixer en la fe, el compromís i l'esperança. Que així sigui.

ETIQUETES

AVIS